

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **R. Š.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2017, č. j. KUKHK-41671/DS/2016/Er,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 4. 10. 2016, č. j. ODP/89511-2016/kld 11549-2015/kld/21, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání

správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 3.000,- Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky ŠKODA OCTAVIA, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa totiž:
 - dne 23. 1. 2015 v 23:52 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 75 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 72 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
 - dne 23. 1. 2015 v 23:55 hod., na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 79 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 76 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
 - dne 1. 2. 2015 v 19:50 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 70 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 67 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do osmi bodů. V prvním z nich namítl, že správní orgán ho zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil mu, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to

primárně v přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu.

Je toho názoru, že správní orgán nedbal zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když mu závazně určil, jakým způsobem má realizovat své právo dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zmocněnec žalobce, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jediné osobně.

4. Druhou námitkou, nazvanou „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby

se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobce uvedl, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz. Poukázal na to, že ani další listiny (např. veřejnoprávní smlouva a souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti) nebyly jako důkaz provedeny. Žalobce očekával, že v tomto případě bude rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno, jelikož v případech, kdy je rozhodováno na základě podkladů, které nebyly provedeny jako důkaz, takto žalovaný konstantně rozhoduje. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna. Žalobce dále také uvedl,

že se správní orgán nezaobíral jednou z podmínek ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, a to tím, zda měření v tomto úseku zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

5. Žalobce v další námitce uvedl, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v tom, že nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, resp. prověřoval jím označenou osobu řidiče pouze zcela formálně, až automatizovaně. Žalobce rovněž namítl, že i přesto, že správnímu orgánu zjevně bylo známo, že pan Y. je na uvedené adrese nekontaktní, jediným krokem, který za účelem prověření jeho oznámení jako přestupce učinil, bylo doručování mu na tuto adresu, ačkoli správnímu orgánu muselo být zřejmé, že tento krok nebude úspěšný. O tom, že panu Y. nelze na uvedenou adresu doručovat písemnosti, měl být žalobce též vyrozuměn. Navíc mohl správní orgán ustanovit opatrovníka nebo doručovat veřejnou vyhláškou.
6. Žalobce se v této námitce také ohradil proti závěru správních orgánů, že osoba označeného řidiče v době spáchání přestupku vozidlo neřídila, resp. že její označení za řidiče je účelové, obstrukční apod. Nelze tak dle jeho názoru usuzovat pouze ze skutečnosti, že dotázané orgány veřejné moci informacemi o pobytu označeného řidiče na území České republiky nedisponují. Stejně tak i skutečnost, že pan Y. je označován

různými provozovateli jako řidič vozidla, neindikuje účelovost tohoto označení. Pan Y. je častým zákazníkem žalobce, který zprostředkovává pronájem motorových vozidel. Jestliže pak správní orgány rozhodovaly na základě událostí jim známých z úřední činnosti, měly o tom žalobce vyrozumět.

7. Ve čtvrtém žalobním bodu vytýkal žalobce správnímu orgánu, že měl nepřesně označit místa spáchání údajných správních deliktů ve výroku rozhodnutí. Žalobce na základě tohoto popisu skutku místa ohledal a spolu s informacemi obsaženými v územním plánu zjistil, že dopravní značky označující začátek a konec obce Kocbeře i Choustníkovu Hradiště, jsou umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopií územních plánů. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obcí. Dále správní orgán ve výroci rozhodnutí označil úseky údajného spáchání přestupků v délce cca 1 km, což shledal žalobce taktéž nedostatečně určitým mj. z důvodu, že v průběhu jízdy těmito úseky mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti. Tyto vady způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
8. Žalobce v pátém bodu žaloby nesouhlasil s odůvodněním jemu uložené pokuty v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný uvedl, že se s odůvodněním výměry pokuty ztotožňuje, neuvedl však, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly. Žalobce namítl, že uložená pokuta je nezákonná, jelikož v rozporu se zákazem dvojího přičítání hodnotil správní orgán jako přitěžující okolnost to, že s vozidlem mělo dojít k překročení rychlosti „o 72 a 76 km/h“ (pozn. krajského soudu, skutečně se jednalo o překročení rychlosti vozidla o 22 km/h, 26 km/h a 17 km/h nad nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h). Žalobce poukazuje na fakt, že rozhodovací praxe žalovaného je ukládat pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby v naprosto všech případech týkajících se správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu. K prokázání tohoto tvrzení navrhoval vyžádat od správního orgánu jako důkaz informaci o tom, kolik vydal rozhodnutí o správním deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu v roce 2015 a 2016 a v kolika případech byla uložena pokuta na samé spodní hranici sankční sazby.
9. Další z žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby s ním byla věc projednána, za přítomnosti jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
10. Žalobcem byla dále namítána protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za

dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

11. V poslední námitce pak žalobce namítl, že správní orgán žalobci nesdělil, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání v této věci, a on legitimně očekával, že mu bude tato informace poskytnuta ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Namítal také, že z fotodokumentace není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že skutečně pochází z obcí Choustníkovo Hradiště a Kocbeře. Údaje na snímcích mají dle žalobce nulovou vypovídající hodnotu, když ty do nich mohly být přidány až následně.
12. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
13. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a zdůraznil následující.
15. K námitce týkající se účasti soukromoprávního subjektu na měření rychlosti žalovaný uvedl, že z hlediska technického je soukromý subjekt oprávněn k instalaci záznamového systému měření rychlosti. Nastavení tolerance automatizovaných silničních rychloměrů je ve výlučné kompetenci města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost, jež jí byla svěřena dle § 79a zákona o silničním provozu. Každé měřicí zařízení je certifikováno a jeho spolehlivost je ověřována každoročně. Soukromoprávní subjekt do pořízených obrazových záznamů nemůže nijak zasahovat a lze tedy konstatovat, že poskytuje správnímu orgánu pouze technické prostředky nezbytné pro výkon státní správy.
16. K námitce týkající se pokuty žalovaný uvedl, že ta byla uložena v souladu s ustanovením § 125f zákona o silničním provozu. Pro určení výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Za předmětný přestupek mohla být uložena sankce od 2.500,-Kč do 5.000,-Kč [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu]. Pokuta ve výši 3.000,-Kč, tedy částka těsně nad spodní hranici sankčního rozpětí, tak v tomto případě splnila požadavek nezbytného zmocnění k uložení tohoto typu sankce.
17. Žalovaný dále uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uplatnil pouze námitku absence ústního jednání, jehož se chtěl účastnit dokazováním a námitku, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti

projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

19. Správní orgán I. stupně obdržel dne 26. 3. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 23. 1. 2015 v 23:52 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, podle něhož řidič vozidla registrační značky x překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 75 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 72 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
20. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 3. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval, proto správní orgán dne 22. 5. 2015 zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zmocněnec žalobce (společnost FLEET Control, s. r. o., IČ: 24149322) poté, dne 3. 8. 2015 zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1.
21. Správní orgán I. stupně dále, dne 5. 8. 2015, předvolal cestou pošty označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 16. 12. 2015 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
22. Správní orgán obdržel dne 26. 3. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 23. 1. 2015 v 23:55 hod., na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Trutnov,

okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, kdy řidič předmětného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 79 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 76 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

23. I v tomto případě nebyl zjištěn řidič vozidla, proto zaslal správní orgán dne 3. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval, proto správní orgán dne 19. 6. 2015 zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Týž zmocněnec žalobce (pozn. společnost FLEET Control, s. r. o., IČ: 24149322) poté, dne 3. 8. 2015 zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan L. Y. nar. ..., bytem P. 15, P. 1.
24. Správní orgán I. stupně proto, dne 31. 7. 2015 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Jelikož správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 16. 12. 2015 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
25. Dne 3. 4. 2015 obdržel správní orgán I. stupně rovněž od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 1. 2. 2015 v 19:50 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, kdy řidič předmětného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 70 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 67 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
26. Jelikož nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 24. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval, a z tohoto důvodu se správní orgán uchýlil k tomu, že dne 22. 6. 2015 zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce ani jeho zmocněnec na výše uvedenou výzvu nikterak nereagovali. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 16. 12. 2015 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm.

g) zákona
o přestupcích odložil.

27. Dne 16. 12. 2015 byl žalobce obeznámen o spojení těchto tří deliktů a téhož dne byl vyrozuměn o zahájení správního řízení, provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 13. 1. 2016 v 13:30 hod. v budově Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. Zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 18. 12. 2015.
28. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 13. 1. 2016 důkazy listinami obsaženými ve správním spise, o čemž svědčí záznam o provedení důkazu listinou z téhož dne. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce ani jeho zmocněnec možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili.
29. Dne 15. 2. 2016 bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí za uvedená deliktů jednání, č. j. ODP/18406-2016/kld 11549-2015/kld, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 2.500,-Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jakož i skutečnost, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče. Žalobce rovněž namítl, že správní delikt provozovatele vozidla byl již promlčen. O odvolání rozhodl žalovaný dne 10. 5. 2016. Rozhodnutím č. j. KUKHK-16142/DS/2016/Er rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 2. 2016, č. j. ODP/18406-2016/kld 11549-2015/kld zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu s tím, že ten nesprávně provedl dokazování, když uvedl pouze soupis listin, které byly předloženy, a nedostatečně vyjádřil závěry, které z dokazování vyplynuly.
30. Dne 1. 8. 2016 byl žalobce obeznámen o pokračování správního řízení, byl vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu a také byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 22. 8. 2016 byl žalobce znovu vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání a byl opětovně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to z důvodu, že v původně avizovaném termínu došlo k odstávce elektrického proudu, a provedení důkazů mimo ústní jednání tak nebylo provedeno.
31. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 7. 9. 2016 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Dne 4. 10. 2016 bylo o deliktů věcech vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí, č. j. ODP/89511-2016/kld 11549-2015/kld/21, v němž byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,-Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (viz shora).

B. Právní závěry

32. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí).

Nadto

je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

33. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení

ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat

i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne

28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval

dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si

je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost

a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době

a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

34. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho* *konkrétní* *a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

35. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

36. Krajský soud k tomu poté předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

37. Žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: „*Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokazaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.*“ Žalobce prý z uvedeného nabyl dojmu, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je omezeno tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, v kanceláři oprávněné úřední osoby, pouze v úředních hodinách, a to nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Zmocněnec žalobce pak v souvislosti s tímto oznámením na realizování tohoto práva rezignoval, neboť s ohledem na jeho pracovní vytíženost se nejednalo o úkon proveditelný ani hospodárný.
38. Žalobce si výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. Tento závěr krajského soudu plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl, že: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu má Vaše společnost, jako zmocněnec provozovatele vozidla, možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu je Vaše společnost oprávněna navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vaší společnosti správní orgán stanovuje lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 14. 9. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (14. 9. 2016).
39. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 16. 12. 2015, ze dne 1. 8. 2016 a ze dne 22. 8. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobce, právě naopak. V případě jakýchkoliv pochybností žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobce navíc v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

2. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

40. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy,

opřel

o důkazy založené ve správním spise (tj. zejména ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne ze dne 18. 3. 2014, č. 8012-OL-70055-14, ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne ze dne 14. 11. 2014, č. 8012-OL-70335-14, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 4. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel

č. j. KRPH-597-011/Čj-2014-051006, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 3. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-597-031/Čj-2014-051006). Jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použité rychloměry SYDO Traffic Velocity v obci Choustníkovo Hradiště i Kocbeře fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

41. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
42. Že v daném případě použité rychloměry SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaná technické prostředky bez obsluhy, pak dokládají již zmíněné dokumenty, a to obě vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 4. 2. 2014 a 31. 3. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel.
43. Skutečnost, že předmětné rychloměry naplňují shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto zřejmá. Dlužno dodat, že žalobce tuto námitku neuplatnil ve správním řízení, naopak zcela obecně ji formuloval až v nyní uplatněné žalobě. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.
44. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečném provedení důkazů správním orgánem, tedy listiny založené ve správním spise, krajský soud ověřil, že na č. listu 80-81 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. listu 2 spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na č. listu 3 spisu, oznámení o přestupku v dopravě na č. listu 22 spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na č. listu 23 spisu, oznámení o přestupku v dopravě na č. listu 41 spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na č. listu 42 spisu a výpis z karty osobního motorového vozidla na č. listu 10, 29, 49 spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
45. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“

46. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“
47. V souvislosti se zjištěným skutkovým stavem odkazuje krajský soud na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, s nimiž se ztotožňuje: „*Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.*“
48. Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam (potažmo protokol) o provádění důkazu listinou, nemá to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spise a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly.
49. V souvislosti s tím považuje krajský soud za podstatné, že žalobci byla v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
50. Žalobce dále namítl překvapivost rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný v odvolacím řízení zrušuje prvostupňové rozhodnutí, pokud nejsou při dokazování mimo ústní jednání provedeny všechny důkazy potřebné pro rozhodování, aniž by změnu svého právního názoru odůvodnil. Krajskému soudu je ze souběžně projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 126/2010 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou samo o sobě nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu projevu libovůle při výkonu veřejné moci, jak namítal žalobce. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto

ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.

51. Krajský soud proto rozhodl nepovést žalobcem navrhovaný důkaz spočívající v analýze všech zrušujících rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem v tomto typu správního řízení za rok 2016, neboť tento důkaz by byl pro posouzení dané věci zcela nepřípadný.
52. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušné souhlasy Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze 4. 2. 2014 a 31. 3. 2014 (č. listu 6 a 25 správního spisu), které bylo v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu.
53. Dne 12. 6. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Choustníkovo Hradiště a městem Dvůr Králové nad Labem, na jejímž základě je Městská policie Dvůr Králové nad Labem oprávněna k výkonu některých úkolů ve smyslu zákona o obecní policii. K této smlouvě dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas dne 3. 7. 2013. Dne 22. 7. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Kocbeře a městem Dvůr Králové nad Labem, na jejímž základě je Městská policie Dvůr Králové nad Labem oprávněna k výkonu některých úkolů ve smyslu zákona o obecní policii. K této smlouvě dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas dne 20. 8. 2013. Krajský soud k tomuto dále v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
54. K námitce že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
55. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz dva odstavce na str. 12-13) a odůvodnil, proč je v měřených úsecích měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

3. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

56. Žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 125f odst. 4. zákona o silničním provozu a pro vedení správního řízení tedy nebyly naplněny předpoklady, když neučinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem

předmětného vozidla, ačkoliv od žalobce obdržel informaci, kdo vozidlo řídil. Správní orgán jednal ryze formálně, když se sice pokusil označenému řidiči zaslat výzvy k podání vysvětlení, ale ty se po uplynutí doby vrátily zpět. Žalobce nabyl dojmu, že správní orgán měl za dané situace podnikat další kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy mohl domnělému řidiči například doručovat veřejnou vyhláškou, či ustanovit pro účely doručování opatrovníka. Žalobce je rovněž názoru, že i on měl být o problémech s doručováním vyrozuměn, aby na tento vývoj situace mohl adekvátně reagovat.

57. Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Jelikož u dvou přestupků označil žalobce jako řidiče vozidla pana Y. a u třetího neoznačil osobu řidiče vůbec, bude se touto námitkou zabývat krajský soud jako jedním celkem, kdy veškerá tvrzení se vztahují shodně na všechny skutkové události těchto deliktních jednání.

58. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právníká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právníká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

59. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

60. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může

sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona

o silničním provozu).

61. V přezkoumávané věci žalobce sice označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana L.Y., nar. ..., P. 15., 1, avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Jmenovaný totiž nereagoval na jeho předvolání k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání daného přestupku ze dnů 5. 8. 2015 ani 31. 7. 2018. Obě tyto písemnosti byly doručovány jmenovanému prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pan L. Y. je však nevyzvedl v úložní době a zásilky se vrátily správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý (viz záznamy pošty na zásilkách – doručenkách).
62. Správní orgán pokračoval ve zjišťování osoby označeného řidiče i dále, když provedl šetření, které podrobně popsal (odpověď Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 8. 2015, sdělení Policie ČR, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 21. 8. 2015). Navíc třeba dodat, že krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. Y., nar. ..., P. 15, P. 1, je uváděn zastupující společností FLEET Control, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních, jak bylo uvedeno např. již v rozhodnutích zdejšího krajského soudu sp. zn. 30 A 29/2016 nebo 30 A 38/2016, v nichž bylo řečeno, že: *„Dále správní orgán eviduje přestupky za správní delikt provozovatele vozidla zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, Praha 1, kde uvádí jako řidiče jmenovaného L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1 k (sp.zn.2015/3334/SPRKSR/KOG,2015/1888/SPRKSR/NOH,2015/4900/SPRKSR/SCHZ,2015/1165/SPRKSR/SCHZ,2015/2505/SPRKSR/NOH,2015/2092/SPRKSR/NOH,2014/1701/SPRKSR/SCHZ,2014/1918/SPRKSR/NOH,2015/1961/SPRKSR/KAM,2014/1274/SPRKSR/KOG,2015/820/SPRKSR/NOH,2015/2497/SPRKSR/SCHZ,2015/6668/SPRKSR/NOH,2014/1909/SPRKSR/NOH,2015/4772/SPRKSR/SCHZ,2015/7059/SPRKSR/NOH,2015/4690/SPRKSR/NOH,2015/5840/SPRKSR/NO,2015/2652/SPRKSR/NOH,2015/458/SPRKSR/KAM a 2015/2551/SPRKSR/KAM). Správní orgán proto považoval uvedení této osoby coby řidiče vozidla za obstrukční postup ze strany žalobce.“*
63. Krajský soud konstatuje, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Zcela absurdní by bylo za této situace zahajovat proti jmenovanému přestupkové řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi, jak navrhoval žalobce.
64. Je tak možno zkonstatovat, že správní orgán I. stupně, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 zákona o přestupcích, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktovní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný

žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

65. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální

a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohl žalobce ještě nového k věci uvádět? Ostatně ani v žalobě v tomto směru nic neuvedl, kromě obecných proklamací. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jediné přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

66. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana L. Y. tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil. O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobce tvrdí, že pan L. Y. byl kontaktní a známý na uvedené adrese, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.

67. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu).

68. S ohledem na shora uvedené informace o osobě pana Y., které měl správní orgán I. stupně k dispozici (jak lze ověřit ve správním spise), shledal krajský soud postup

prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna

a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Totéž platí i v případě, že provozovatel vozidla neoznačí řidiče vůbec. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17, č. j. 10 As 18/2018 ze dne 4. 7. 2018). Tato námitka není důvodná.

4. Místo přestupku

69. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když podle něho správní orgán nepřesně určil místa spáchání údajných správních deliktů, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikty staly v zastavěném území obcí. Žalobce tvrdil, že místa skutku ohledal na místě i v územním plánu, a zjistil, že dopravní značky č. IP 12a - „Obec“ a č. IP 12b - „Konec obce“ jsou v obcích umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Dle žalobce tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celých měřených úsecích rychlostní limit 50 km/h.
70. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 23. 1. 2015 jsou přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o více než 30 km.h⁻¹. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 1. 2. 2015 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Ve všech případech se jedná tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
71. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkaným deliktům je tedy relevantní, zda se měřené úseky nachází v obcích ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obcí. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné

provádět důkaz územním plánem obce Kocbeře a obce Choustníkovo Hradiště, jak vytýkal žalobce správním orgánům.

72. Že se měřené úseky skutečně nachází na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“ a na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku v rozhodnutí správních orgánů, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupcích, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne ze dne 18. 3. 2014, č. 8012-OL-70055-14, ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne ze dne 14. 11. 2014, č. 8012-OL-70335-14, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 4. 2. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP-597-011/Čj-2014-051006, a vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 3. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP-597-031/Čj-2014-051006.

73. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku

a konci obcí, stejně jako kde měřené úseky začínaly a končily. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřené úseky nacházely na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil, a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznikly. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit

50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.

74. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce na nesrozumitelnost výroku z důvodu, že v měřeném úseku, měřícím přes 1km, mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti

a za daného stavu lze tvrdit, že výrok rozhodnutí se vztahuje jen na některé z více překročení rychlosti, ke kterému v průběhu jízdy daným úsekem došlo.

75. V nyní projednávaném případě se jednalo o měřené úseky, které byly dlouhé přibližně 475m

a 1029,3 m, jak lze také ověřit ve správním spise. Stěžejní je v daném případě skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, které předpokládá měření rychlosti vozidla v konkrétně vymezeném úseku jako celku a ne v jednotlivých úsecích, jak se mylně domníval žalobce. Je tedy možné, aby v průběhu průjezdu měřeného úseku aktuální rychlost vozidla fluktovala (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). Výkyvy rychlosti v jednotlivých místech měřeného úseku však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku jako celku a překročení hranice povolené rychlosti v tomto úseku tvoří jeden přestupek

(resp. jeden správní delikt). Námitka žalobce ohledně nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, např. ve vztahu k nevytvoření překážky rei iudicatae, jak tvrdil žalobce, je v daném případě zcela zcestná.

76. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostaly a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Tato námitka není z výše uvedených důvodů důvodná.

5. Pokuta

77. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním výše uložené pokuty a rovněž shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť žalovaný uvedl pouze, že se s odůvodněním výměry pokuty ztotožňuje.
78. Krajský soud uvádí, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s jeho § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,-Kč. Při stanovení výše sankce se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje.
79. Dle právní úpravy účinné v době, kdy k jednání došlo, platilo podle ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, že: *„Za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.“*
80. Z obsahu prvoinstančního správního rozhodnutí plyne, že správní orgán se odůvodněním výše pokuty zabýval (viz. str. 14 prvoinstančního rozhodnutí). Konstatoval totiž, že při stanovení výše sankce přihlédl ke stupni závažnosti předmětných deliktů jednání a neopomenul se zabývat ani způsobem jejich spáchání, osobou provozovatele vozidla a tím, zda se již obdobných skutků v minulosti dopustil. Za zcela zásadní pak správní orgán I. stupně považoval, že neznámý řidič překročil rychlost jízdy v obci (kde je stanovena zvláštním právním předpisem nejvyšší povolená rychlost na 50 km/h) v prvním případě o 22 km/h, v druhém případě o 26 km/h a ve třetím o 17 km/h. Správní orgán I. stupně tak správně uvážil možnou míru ohrožení zdraví i života ostatních účastníků provozu, které nastalo v důsledku porušení povinnosti provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
81. Správní orgán I. stupně zhodnotil, že se při stanovení výše sankce použije rozmezí pokuty pro přestupek nejzávažnější povahy, a to podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kdy při řízení vozidla došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, ve dvou případech, o 20 km/h a více, a to naměřením rychlosti jízdy 72 km/h a 76 km/h. Za tyto přestupky se podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uloží pokuta od 2.500,-Kč do 5.000,-Kč. Správní orgán tak uzavřel, že: *„Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, protože se provozovatel vozidla dopustil celkem tří*

shodných i obdobných skutků, správní orgán uložil pokutu ve výši 3.000 Kč, tedy cca v polovině zákonem stanovené sazby, dané zákonem o silničním provozu. Správní orgán je přesvědčen, že uložená sankce ve výrokové části tohoto rozhodnutí je přiměřená a odpovídá porušení povinností stanovených právními předpisy ze strany provozovatele vozidla a bude mít dostatečný preventivní i výchovný účinek k jeho nápravě, aby v budoucnu se již takového jednání vyvaroval.“ S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil tří deliktů jednání, je výše pokuty uložena mírně nad spodní hranici zákonem stanovené sazby v dané věci adekvátní. Zároveň bude mít preventivní i výchovný účinek a přispěje k tomu, aby se žalobce tohoto jednání v budoucnu vyvaroval.

82. Krajský soud tak shrnuje, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledal úplným, co se týče pokuty. Požadavek žalobce, aby byla pro účely posouzení výše pokuty vyžádána od správního orgánu informace o tom, kolik vydal rozhodnutí o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu v roce 2015 a 2016 a v kolika případech byla uložena pokuta na samé spodní hranici sankční sazby, by bylo bez významu. Krajský soud dále konstatuje, že vzhledem k tomu, že řízení před správními orgány 1. i 2. stupně tvoří v zásadě jeden celek, od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, je přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů jako takové odpovídají nárokům, které na ně klade právní úprava, a korespondují ustálené soudní judikatuře. V této námitce nelze žalobci přisvědčit.

6. Zásada bezprostřednosti

83. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
84. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání.*

Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

85. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník

řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

86. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
87. V posuzované věci správní delikty spočívaly v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Kocbeře a Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy. Deliktní jednání byla spolehlivě prokázána listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytykat správním orgánům.
88. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
89. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisů ze dne 16. 12. 2015, 1. 8. 2016 a 22. 8. 2016. Žalobce se mylí, pokud vytyká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci tak dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu

tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.

90. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen potvrzuje účelovost dané žalobní námitky.

7. Protiústavnost

91. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
92. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
93. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

8. Další námitky

94. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce v podstatě dvě námitky. První uváděla, že správní orgán žalobci nesdělil, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání v předmětné věci, a druhá se zabývala fotodokumentací, když žalobce namítl, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z daného místa. Údaje na snímku mají dle žalobce také nulovou vypovídající hodnotu, když ty mohly být do snímku přidány až následně, resp. nesvědčí jim ověření udělené použitému rychloměru.
95. Krajský soud považuje za nedůvodnou i tuto námitku, v níž žalobce namítl, že mu v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v jeho věci rozhodovat. Žalobou popsaný a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr.

Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: „*Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřiblíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.*“

96. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: „...*samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.*“
97. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení o správním deliktu by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla.
98. Podjatost úředních osob při výkonu veřejné moci upravuje ustanovení § 14 správního řádu.
99. Dle názoru krajského soudu z takového obecného tvrzení rovněž nelze dovodit, že úřední osoba, která rozhodovala o odvolání, má poměr k zmocněnci žalobce. Žalobce netvrdil, že by u dalších správních řízení rozhodovala právě tato jedna úřední osoba, ani netvrdil, že by se v těchto dalších správních řízeních dopouštěla čehokoliv, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by tato úřední osoba měla jakýkoliv zájem na výsledku řízení, resp. že by měla zájem na zamlčení či ztrátě jakékoliv podání žalobce, a riskovala v důsledku toho trestní postih.
100. Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

101. Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by jen v náznacích mohl žalobci přisvědčovat.
102. K dalším námitkám krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že fotografie z místa spáchání přestupku nebyla pořízena v jiném místě než v obci Choustníkovo Hradiště, resp. Kocbeře, apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
103. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0010, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o přestupku v dopravě ze dne 26. 3. 2015 a 3. 4. 2015, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních.
104. Žalobce v souvislosti s pořízenou fotodokumentací polemizoval i nad tím, zda uvedené informace mohly být do snímku doplněny následně. Krajský soud zastává stanovisko, že nejen, že ze strany žalobce je toto pouze ničím nepodložená spekulace, ale že ani osoby činné ve správním řízení nemají důvod činit úkony, jež jsou předmětem trestné činnosti

a vystavovat se tak možnému trestnímu stíhání. Tuto domněnku žalobce navíc nepodpořil žádnou indicií, která by jeho hypotézu potvrdila.

105. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.
106. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení
§ 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

107. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. září 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu